

MUDr. R. W. HYNEK:
ZÁZRAKY
V LURDECH.

Knižovničky „Za pravdou“ čís. 2.

„ZA PRAVDOU“ vychází nejméně šestkrát do roka jako příloha **„Kazatelny“**. Vydává **„Kazatelna“** v Pelhřimově. — Rediguje **Fr. B. Vaněk**.

Publikace knihovničky „Za pravdou“:

Svazek 1. EXISTUJÍ ZÁZRAKY? Napsal MUDr. R. W. Hynek. Stran 32. Ilustrace. Cena jako tohoto spisku.

Svazek 2. ZÁZRAKY V LURDECH. Napsal MUDr. R. W. Hynek. Stran 32. Ilustrace. Cena níže.

Svazek 3. TERESIE NEUMANNOVÁ. Podivuhodné zjevy v Konnersreuthu. Napsal MUDr. R. W. Hynek. Stran 32. Ilustrace. (V tisku.)

Svazek 4. UZDRAVENÍ FRANT. KOUTNÍKA v Přetěnicích u Milevska. Stran 32. Ilustrace. Napsal MUDr. R. W. Hynek. (V tisku.)

Svazek 5. SPALOVÁNÍ MRTVOL. Jeho stíny a světla. Stran 32. Ilustrace. Napsal MUDr. R. W. Hynek.

Další svazky následují. Cena všech svazků jako tohoto. Objednati možno v Pelhřimově.

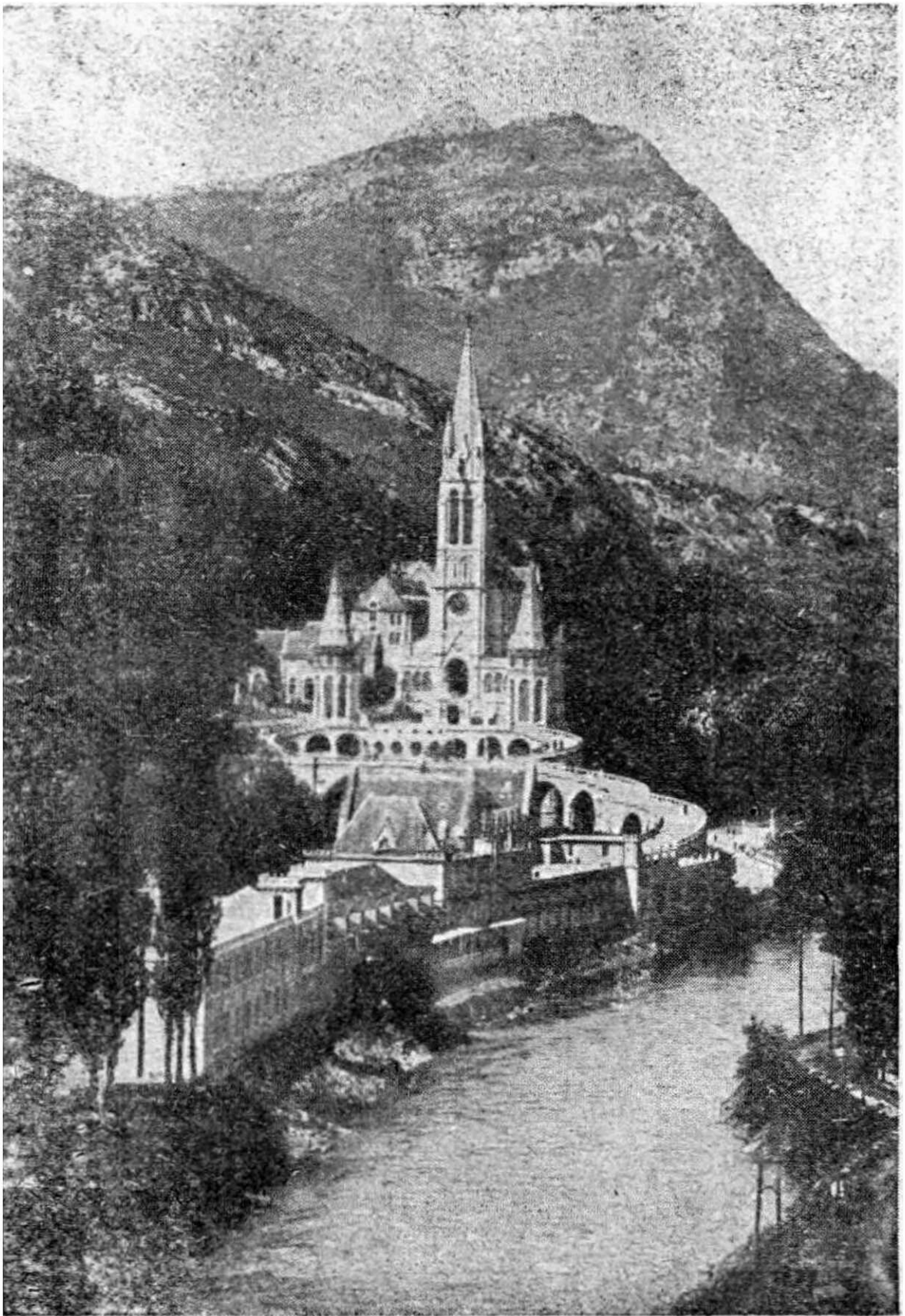
Cena franco: Kč 1.20, 10 ex 10 Kč, 26 ex. 25 Kč, 53 ex. 50 Kč, 107 ex. 100 Kč. — Zasílá **„Kazatelna“** v Pelhřimově. Vytiskla Československá akc. tiskárna v Čes. Budějovicích.

MUDr. R. W. HYNEK

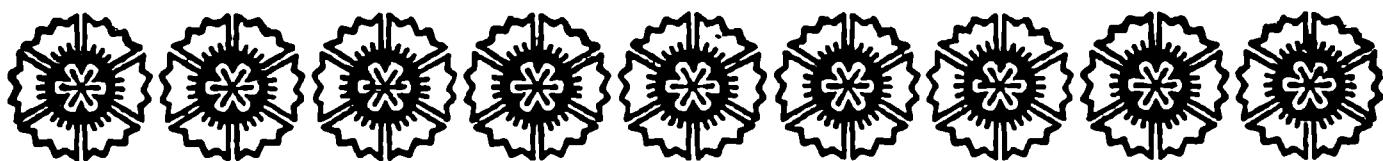
ZÁZRAKY V LURDECH.

*Knihovničky »Za pravdou« sv. 2.
Vydává „Kazatelna“ v Pelhřimově.
Vychází nejméně 6krát do roka.*

Lurdy.

Zápas o Lurdy.

Knížečka o nevysvětlitelném vyléčení nezhojitelné nemoci páně Glabazňovy, vydaná v I. svazku knihovničky »Za pravdou«, vzbudila kromobyčejný zájem a rozruch. Stala se dokladem, že věci kromobyčejné, nadpřirozené a zázraky mohou se díti docela i v našem přemoudřelém století. Dokonce, že tyto věci se dějí i u nás, v zemi tak přepokrokové.

Tyto úkazy, přírodními zákony nepochopitelné, dějí se v počtu i způsobu daleko dokonalejším, na místě zvláště omilostněném, v Lurdech.

Proto s radostí jsem vyhověl přání redakce a nakladatelství »Kazatelny«, abych i o těchto věcech napsal jako lékař něco novějšího a výstižnějšího, ovšem prozatím ve skrovném rámci této propagační knihovničky. Opět jest to jen jakýmsi úlomkem něčeho, co připravuji z úcty, vděčnosti, ke cti a chvále onoho zářného zjevu »Bílé Madonny Pyrenejské«, jež tu prohlásila se jedním ze svých jmen: »Jsem Neposkvrněné Početí.«

Tři čtvrti milionu poutníků ročně.

Obdivuhodné je místo Lurdy! Kromě věčného Říma není snad místa na světě, jež by mělo tolik ctitelů, nadšených zbožňovatelů, ale také zároveň i tolik zavilých odpůrců i hanobitelů.

A jak líbezně se položilo v srdce Pyrenejí! V krajinu klimatu tak rozkošného, že tu všechno již srdce i duši člověka občerstvuje! A což onen nadpřirozený zdroj života, jenž každoročně *přes tři čtvrti milionu věřících* dosyta napájí duchovními dary, rozdávaje štědře milosti eucharistické, konaje nespočetné zázraky vnitřních obrácení, zázraky víry, mravní obrody a vzrůstu nitra člověka, v Bohu zakořeněného a zakotveného!

V době zbožných poutí jakoby přímo duchovní smršť, orkán síly mravní uchvacoval duše statisíců a povznášel k nebesům, k Matičce Boží i Synu jejímu, Kristu. Dny nezapomenutelné, ohromující, přetavující duši a vedoucí zbožné ctitele Matky přímo v náruč svátostného Syna, Krále králův! Ký div, že právě na tomto místě i vnější schrána duší, lidské tělo, nalézá často svoje uzdravení, mnohdy dokonce i doslovné vzkříšení ze párů jisté smrti.

I lidé nevěřící a vlažní nedovedou se ubrániti všemocným dojmům místa tohoto. I je nakažuje a zachvacuje duch zbožnosti vřele z niter lidských tu tryskající.

Moje návštěvy v Lurdech.

Osobní zkušeností může se tu každý návštěvník přesvědčiti o nesmírném duchovním prospěchu a významu poutí na podobná posvátná místa.

Byl jsem sám dvakráte na požehnaném tom místě a to r. 1927. a 1928. Mohu říci, že obojí návštěvy přinesly mi nejenom neskonalý prospěch duchovní, ale i jako lékaři poskytly mi mnoho zajímavých námětů k přemýšlení o záhadách našeho těla a duše.

Roku 1927. byl jsem tam v září, v době přecetné návštěvy z celého světa. Byly tam právě trojí poutní výpravy italské, dále asi dvě francouzské, pak z Anglie, Holandska, snad i Portugalska. Celkem ca. 15 až 20 tisíc poutníků najednou. Mluvil jsem tam s dámou z Austrálie, rovněž s návštěvníky Severoamerickými, viděl jak Jihoameričany, tak i Mexikány. Studoval jsem vše, co jen jsem zachytiti mohl, účastnil se nejen lékařských prohlídek, ale i ošetření nemocných v hospicích a lazaretech.

Do Lurd by měli jíti všichni oni skeptikové náboženští, kteří prohlašují, že víra je přežitkem moderního člověka. Zvláště oni přemoudřelí naši pokrokáři i lidé, zhypnotisovaní nadměrnými nadějemi technického pokroku civilisace a omámení vidinami lékařské vědy, která prý jednou všemu přijde na kloub: smrti, nemocem i utrpením lidským!

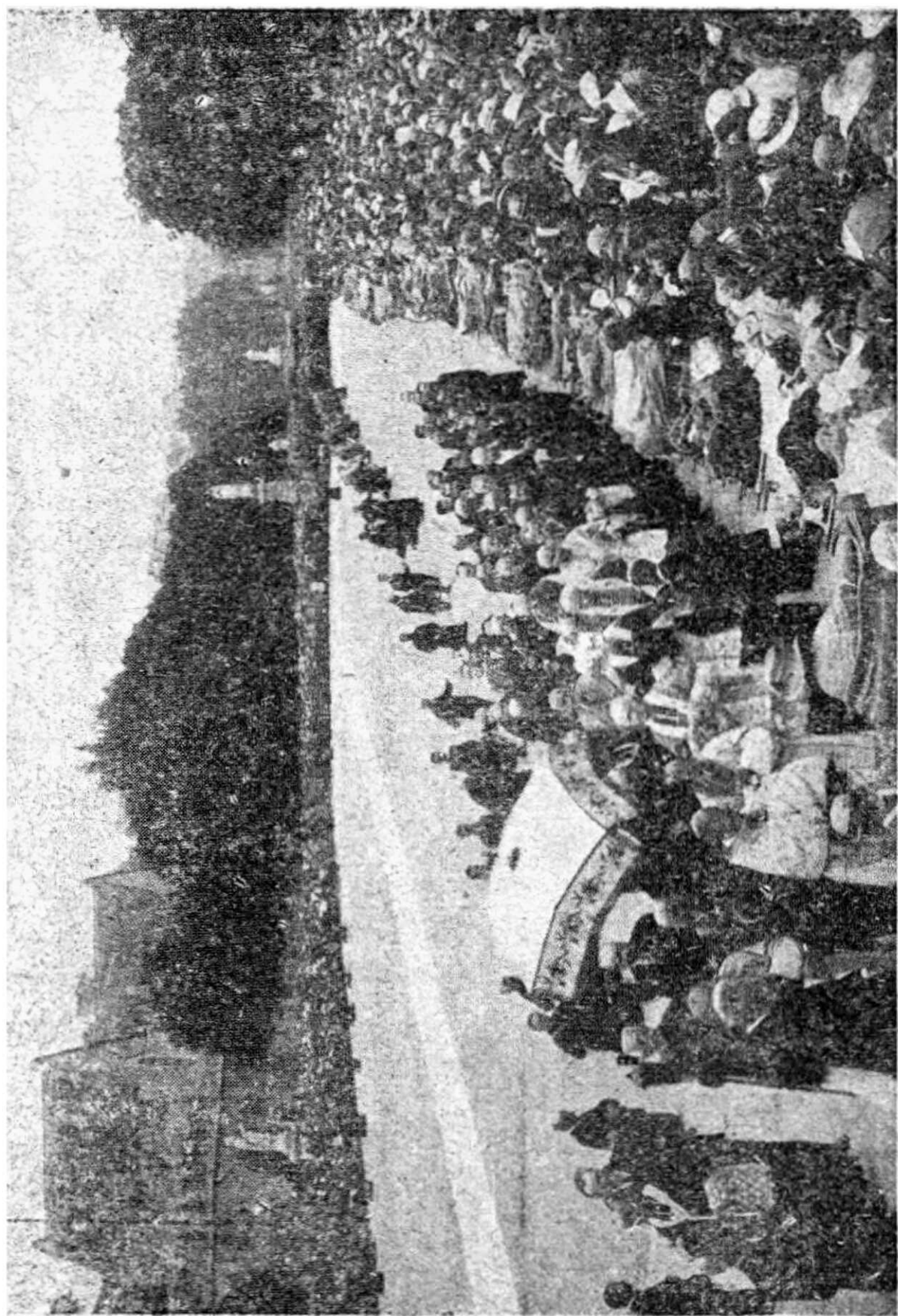
Tu prohlédnou a proberou se z nejtěžšího opojení svých myslí a mozků, aby zažili zdrcující dojem jak n- prosté malomoci a ubohosti lidské, tak i vědy a nadějí, až k nemožnostem bezmocné vzpoury proti Bohu vzepjatých.

*Tisíce nezhojitelně nemocných
přivážejí do Lurd.*

Legie oněch *ubožáků, do tisíců jdoucích*, na jejichž tělech i nejmodernější a nejnákladnější metody léčebné byly skončily naprostým neúspěchem, zdrtí je tu a srazí k zemi! Jako dým a pára rozplynou se jejich utopie před mrazivým dechem utrpení a béd lidských. Nekonečných, neodstranitelných vůbec v tomto údolí nářku a slz.

Podívaná na tyto ubožáky všech stavů, všech věků i všech národností rozdírání srdce. Zvláště když tito ne ve dvou, ale i v pěti až šesti řadách za sebou zaujmou místo na vozících či nosítkách na velmi prostranném náměstí před basilikou lurdskou. Ne- ní nemoci, není bídy lidské, aniž utrpení tělesné- ho, jež by se tu neobjevovalo, by v posledním vzplanutí dohasínajících nadějí vší silou duše zdep- tané, poslední důvěrou zavěsilo se na rty kněze a spojilo se s výkřiky jeho:

Pane, smiluj se!
Pane, kéž vidím!

Nezhojitelně nemocní na lůžkách očekávají průvod s Nejsvětější Svátostí.

*Pane, kéž slyším! Pane, kéž chodím!
Pane, rci toliko slovo a budu uzdraven!
Tys naše Vzkříšení a Život!*

Výkřiky tyto dojmají, povznášejí, otřásají nitrem. »Tu tisíce a tisíce duší pocituje skutečnou a živou přítomnost Ježíše Krista ve svaté Hostii. Pocitují všichni, že sám Pán života a smrti mezi nimi prodlévá . . .« tak píše Bruno Grabínski ve své knize »Wunder« na str. 88 o nezapomenutelných dojmech a zážitcích návštěvníků lurdských.

Paní naše Lurdká, milosrdná!

V tomto sjednocení tužeb, přání, modliteb, výkřiků tisíců usměrňuje se síla volající, vzpínající se k nebesům, odkudž v odpověď snáší se dolů proud milostí, soustřeďující se hlavně ve viditelných způsobách nejsvětější Eucharistie. Probouzející, zachraňující, uzdravující nescíslné lidi nejen v srdci a na nesmrtelné duši, ale mnohé i viditelným způsobem na jich schráně tělesné.

Tyto úkazy zcela mimořádných milostí stávají se tu viditelnými pečetěmi nadpřirozených darů, jež tu uděluje Duch, vějící, kam chce sám a uštěďující je, komu opět chce sám . . .

Bureau de Constatation.

O tyto makavé průkazy vyššího řádu věcí než jest onen vědou a myslí lidskou zbadatelný, o ony

smyslům našim nápadné a jimi nechápatelné události běží nám tu v první řadě. Tyto kromobyčejné příběhy na místě samém vyšetřují a konstatují lékaři nejen náhodně tam se vyskytnuvší, ale i stále studiem tím zaměstnaní v oficiálním Bureau de Constatation, úřadu to zjišťovacím. Jeho přednostou jest právě Dr. de Vallet, vysoce schopný a zkušený lékař, mně dobře osobně známý.

V této instituci *může každý lékař* bez rozdílu náboženského vyznání aneb světových názorů volně *případy tyto zkoumati* a o všem svobodně úsudek svůj pronášeti. Rovněž jest mu všude povolen přístup do nemocnic. V procesí pak jdou lékaři těsně za Sanctissimem, aby mohli býti bezprostředními svědky podivuhodných oněch uzdravení.

Po požehnání svátostným Spasitelem dostavuje se tu největší procento náhlých uzdravení, leč mimo to značný díl jejich přihází se *již po koupeli* v prameni lurdském, t. zv. »piscinách«, anebo na zpáteční cestě domů. Loni moje paní měla štěstí, že viděla křepkým krokem vycházeti odtud mladou Italku, již byli malou chvíli před tím bezvládnou nemocnou tam přinesli na nosítkách. Letos já sám byl jsem přítomen komisionelnímu lékařskému vyšetřování jedné Francouzky (Mme Degrée), před rokem tam v koupelích uzdravené z dvojitého močového levé ledviny. To bylo potvrzeno před uzdravením i po něm a to cystoskopií a sondáží ureterů.

Jak v minulém spisku*) řečeno, vyšetřuje se v lékařské komisi («Bureau de Constatation») tu především:

1. zjištění nemoci, skutečně dle našich zkušeností nevyléčitelných;
2. jich náhlé a pak
3. hlavně t r v a l é vyléčení.

Vyšetřují se v této lékařské poradě zásadně jen případy organických onemocnění, t. j. na ústrojích nemocného zjistitelných. Duševně choří a z nervových nemocí t. zv. funkcionelní (nemoc vadné výkonnosti nervové) jsou tu předem vyloučeni. Vůbec v záznamu se nezapisují.

Tisíce lékařů do Lurd.

O Lurdy veden urputný zápas po celou dobu jejich trvání, zejména na počátku nynějšího století, kdy zednáři i volnomyšlenkáři i ostatní zapřisáhli odpůrci církve přes to, že provedli rozluky státu a církve a vypudili z Francie katolické řády i majetek jim skonfiskovali, přece jen se neodvážili sáhnouti na toto místo posvátné. Sta lékařů francouzských našlo tu odvahu veřejně prohlásiti a svými podpisy potvrditi, »že bylo by zločinem proti lidskosti vůbec, dáti zavřítí místo, kde tolik utrpe-

*) Existují zázraky? (Za pravdou — č. 1.)

ní bylo utištěno a tolik duší zlomených opět vztýčeno...» (Grabinski, str. 61.)

Překvapí tu lékaře, že na př. od roku 1890. do roku 1911. zapsalo se do knihy úřadu vyšetřujícího 5753 lékařů! Namnoze byli to i profesori univerzitní i řídící lékaři velkých nemocnic, kteří účastnili se tu zjišťovacích prací. Možno říci, že stejný počet se nepřihlásil vůbec, ač tu byli.

Tisíce nevysvětlitelně uzdravených.

Za prvních 50 let takým způsobem lékařsky zjištěno 2614, *přírodními zákony nevysvětlitelných uzdravení*, z nichž církevními autoritami pouze 28 případů bylo prohlášeno za pravé zázraky! (Tak opatrně a svědomitě postupuje tu církev!)

Z této statistiky připadalo *na tuberkulosu* 747 uzdravení mimořádných (z toho 329 plicní souchotě), 583 u nemocí *zažívacích orgánů*, 96 uzdravení nemocí *oběhu krevního* (z toho 55 srdečních vad), 320 netuberkulosních onemocnění *kloubů a kostí*, 38 *kožních nemocí*, 111 *vymizení nádorů*, 25 *rakovin*, 168 *rheumatických utrpení* a posléze 481 uzdravení různých povšechných chorob.

Roku 1922. a to 21. srpna konána tu na počest Neposkvrněné Panny *velká přehlídka 127 osob*, jež jediné milostivě Bohorodičce měly děkovati za svůj život a za prodloužení jeho často i více než 20 let! Z nejproslulejších nescházel tu ani onen bývalý poštovní úředník Gabriel Gargam, jemuž

roku 1899. při úrazu železničním těžce poškozena mícha v páteři. A tyto »lidské trosky« kráčely tu v plném zdraví! Dále tu byl kapucín Salvator, byv roku 1900. uzdraven z tuberkulosity pobřišnice. Ze stejné nemoci roku 1913. vyhojena tu Klára Pacquinon — zde přítomná. I onen proslulý »lidský skelett« (kostra) se dostavil: Arnoštka Guilloteau, již roku 1908. tu vyhojená. Zajímavými byly dále dvě rodné sestry: řeholnice Ambrosia a Silvia Bienaimé, obě vyléčené z tuberkulosity a to před 12 lety. Spousta pak ještě jiných, jež tu vypočítávati prostě je nemožno.

V čekárně úřadu zjišťovacího mohl jsem si prohlédnouti data chorob i fotografie podivuhodně vyléčených osob, z nichž některé prostě se vymykají až i naší lékařské představě a možnosti zhojení vůbec. Na př. obnovení zničeného nervu zrakového u Mme Biré roku 1908., vyléčení ložisek míšní choroby sclerose en plaque u Mlle Arnaud roku 1925, či úbytí míšních u P. Delannay roku 1889. Viděl jsem tam též věrné kopie bércových kostí nohou belgického dělníka De Ruddera v domovině své v Oostakru před kopií Matičky Lurdské v r. 1875 z těžké zhnisané zlomeniny vyléčených. Týž zemřel roku 1898. a kosti levého, postiženého bérce nejeví ani zkrácení ani zduření kosti (callu), při vyléčení nevyhnutelného.

Ono dítě, 23 měsíce stará holčička, ze svých znetvořených nožek od narození povstalých (pedes vari), tu vyléčená, slula *Yvonna* a byla dce-

rou lékaře Dra. Aumaitra z *Vautes*. Vyléčení událo se v roce 1896.

Uzdravená Yvonna z Vautes.

Přicházím k vylíčení, třebaš co nejzběžnějšímu, několika nadmíru zajímavých případů, jež jsem vybral z hojných odborných spisů lékařských. Jedním z nejzajímavějších a jakýmkoliv způsobem naprosto nevysvětlitelným je uzdravení svrchu zmíněného

úředníka poštovního Gabriela Gargama, jenž jediný a sám dostačí k posouzení a odsouzení všech Lurdy zlehčujících »učenců«, jako Dr. Aigner z Mnichova nebo romanopisce Zoly, jenž pronesl vášnivá slova: »Nevěřím zázrakům. Neuvěřil bych jim i kdybych uviděl, že tu všichni nemocní v jednom okamžení by byli uzdraveni!« A na takém nesmyslném a laciném stanovisku, předem jakoukoliv možnost zásahů vyšších sil v život lidský zavile odmítajícím, stojí většinou i ostatní zlehčovatelé Lurd. — Lidé chudí duchem, jimž dostačí bezmyšlenkovitě papouškovat prázdné fráze po jiných, aniž by projevili sebe menší námahy či snahy osobně o pravdě či klamu se přesvědčit a pak ze svého názoru mluvit.

A na druhé straně lidé prázdných vědeckých frází, kteří ze strachu, aby skutečně přihodivšími se nadpřirodními událostmi nebyli donuceni zanechat své nenávistné skepse a skloniti se před vznešeností víry Kristovy, již předem bez zkoumání prohlašují, že tyto zjevy zázračné, t. j. vyšší zákonitost a nadpřirodní řád, nemohou existovati, protože by prý rušily t. zv. zákony přírodní. Ač jinak všechno na světě i náboženské pravdy chtějí rozebírat, kritizovat, vysvětlovat, protože jen oni, jak se domnívají, mají výhradní zastupitelství vší moudrosti světa, zde tetelí se strachem, když mají zkoumati něco z těchto prapodivných, ale přes to naprosto zaručených zjevů, jichž skutečnost popříti nedovedou.

Gabriel Gargam.

Zde strachem oněměla jejich ústa, na př. v uzdravení podobném jako jest Gargamovo, jež tu krátce vyličním. Jeden z případů tak věrohodně prokázaných, nad to dodnes člověka ještě živého a nyní zcela zdravého, takže jakákoliv námitka je tu na-prosto bezcenná a bezpodstatná.

Asi třicetiletý poštovní úředník vyjel ve své službě dne 17. prosince 1899. v poštovní ambulanci zrychleného vlaku, v předposledním jeho voze, za mrazivé noci z Bordeaux. Brzo po půlnoci, když se již blížili Angoulému, pro jakousi poruchu stroje uvíznul vlak ve tmě na zatáčce trati. Než nehoda mohla být signalisována, přihnal se na těchže kolejích rychlostí 80 *km* expresní vlak, jenž plnou silou vrazil do stojícího vlaku a roztříštil poslední vozy, zvláště onen poštovní. Gabriel Gargam byl vyhozen as 18 *m* od tratě do sněhu, kde těžce zraněn, v bezvědomí, téměř umírající byl nalezen teprve k 7. hodině ranní.

Byl odnesen do nemocnice, kde podařilo se lékařům uchovati jej na živu, a to přes těžká zranění vnější, jež však znásobena byla těžkými poruchami vnitřními. Nešťastník úrazem ochrnul úplně na obě dolní končetiny, též jeho žaludek a jícen byl tak těžce pohmožděn, že prvních čtrnácte dnů nepřijal naprosto žádné potravy. Pro jizvovité zúžení jícnu nemohl ani později dobře polykati, proto musel

býti vyživován pryžovou rourkou (sondou). Poranění míšní projevilo se necitelností nohou, jich úplnou bezvládností a později i mizením jejich

Obdivuhodně uzdravený Gabriel Gargam.

svalstva. Zůstaly téměř jen kosti a kůže.

V soudním projednávání náhrady se společností drah byl tento jeho zcela *beznadějný* stav přesně potvrzen lékaři Drem Decressacem a Drem Tessie-

rem. Stav jeho se zhoršoval tak, že dokonce špičky nohou počínaly snětivě odumírat. Appelačním soudem uznán byl za naprostého mrzáka, ježmuž jako nezhojitelnému musel býti *přířknut opatrovník* a vyměřena doživotní renta 12.000 franků ročně (téměř 100.000 Kč poválečných). Stalo se tak 2. července roku 1901.

Zdánlivě byl tedy plně zabezpečen v tomto svém pozvolném, ale zcela jistém odumírání. Ostatně jeho konec pro nemožnost dostatečné výživy byl již ne-daleký. Přes všechno utrpení své, třebaš jeho matka byla věřící, zůstal i tu zatvrzelým ve své nevěře, jež tenkrát ve Francii byla na vrcholu své slávy a moci. Téměř proti své vůli, jedině, by vyhověl prosbám příbuzných a matčiných, *svolil po dvacetiměsíčním utrpení, by v nosítkách, rakvi podobných, dovezen byl ještě do Lurd, posledního to útočiště lidí ztracených.*

Stěží snesl námahu cesty a zcela vysílen dojel ráno 20. srpna na posvátné místo. Byl hned přivezen k jeskyni, kde dokonce . . . svatokrádežně přijal nepatrný kousek svěcené hostie. Po polední s námahou ponořen byl v piscínách (koupelích) do osvěžujícího to pramene, z jeskyně vytékajícího. Odpoledne pak umístěn byl mezi nejtěžšími chorými na náměstí před basilikou, aby — sám ještě nevěrec — účastnil se žehnání a proseb tu vysílaných. Zahlédl ještě blížící se monstranci, kterou mu mělo býti uděleno požehnání. V tom se mu *v očích zatmělo. Ztratil vědomí. Tvář mu zmo-*

drala. Okolostojící se děsí. Jedni chtějí narychlo jej odvésti, druzí se chystají pouze zatlačit oči *mrtvole a přikrýti zsinanou její tvář . . .*

Náhle umírající probírá se z mrákot... **»Matičko Boží, díky — jsem zdrav!«** vyrazí dutý zvuk z jeho úst, která skoro dva roky nepromluvila. *Přízrak na nosítkách*

*vztyčuje se,
sedá si, chce vstávat.*

Zmateni vůkol chtějí mu v tom zabránit . . .

Ubožák volá: *»Pomozte mi, lidé! Chci ven. Cítím, že budu chodit!«* Tak volá na kost vyschlý kostlivec.

H r ů z a a ú ž a s z m o c ň u j e s e v š e c h. Postaví jej na zem, tak, jak jest, ve dlouhé jeho noční košili. Pouhý jen stín živoucího člověka . . .

Hle, on jde: ochrnutý zcela před několika vteřinami, umírající. Učiní první krok. *»Nechte mne, půjdu sám!«* volá muž, jenž před chvílí jen ne-souvislé zvuky vyražel ze svých úst. *Druhý krok, třetí, čtvrtý . . . Již je jich pět. Jako ve snu zírá na to tisícíhlavý zástup uděšen, ohromen. Ještě šestý krok vykonala živoucí mrtvola. V tom vysílením klesá k zemi, leč zachycena v náruč přešťastné matky, neustávající šeptati: »Díky Tobě, Matičko!« Je zcela uzdraven. Dokonce proleženiny a počínající sněť vyléčeny tu rázem. Přemožen, nadobro překonán ohromující událostí, teď teprve vnitřně*

zkrušený nevěrec poddává se Bohu a vyznává víru v Něho i oddané díky Královně nebes.

Těsně za ním stojící dopisovatel anglického časopisu »Daily Mail« takto vylíčil onu událost, sám jsa Israelita. Přinesou jej do úřadovny lékařské, kde před očima as 60 lékařů opět postaví se na své nohy. Rány pokryty jsou čerstvými jizvami. Odnesen do nemocnice po dlouhé době nasýtil se řádně, obklopován stále nadšenými davy, nepřestávajícími se vyptávat, dotazovat. S modlitbou na rtech usíná v náručí matky, jež v bezeslovném díku povznáší duši k Matičce Přesvaté.

Druhý den ráno před celým sborem lékařským podroben přesné prohlídce. Na blízku v Pyrenejích náhodou dlící jeho právní zástupce Sévenet nerozpakoval se tu veřejně a přede všemi prohlásiti: *»Žádn z lékařů při soudním přelíčení nepochyboval o naprosté jeho nevyléčitelnosti. Sám soudní dvůr vyslovil se o něm, že je lidskou ruinou, jíž jedině zachován zůstal rozum... Všichni lékaři tu přítomní do jednoho potvrdili podpisy jeho úplné vyléčení...«*

V brzku zotavil se zcela náš Gabriel Gargam. Člověk, jehož život byl ztracen, ale znovu nalezen. Jako Lazar povstal ze svého hrobu. Z vděčnosti za svá uzdravení obětoval život znovu nabytý s nadšením a láskou službě všech, kdož, jak on kdysi, tu hledají poslední útočiště a spásu svoji. Do úmoru on zdravý, statný Gargam... živoucí, skutečný zázrak, ježž oči lidské tu spatřovati mo-

hou... , pracuje v lázních (piscínách), napájí důvěrou, odvahou všechny trpící již samým zjevem svým. Událost tím podivuhodnější, že na skeptikovi, nevěrci milost zdarma daná se byla přihodila...

Události lurdské se zamlčují.

Totť tedy jedna z nejvýznačnějších ukázek událostí Lurdských, iež ani zlehčovat ani popírat skeptikové a nevěrci nemohou. Zamlčují je tedy aspoň, jak jen mohou, aby jejich bájky o nemožnosti zásahu vyšších sil, než jsou zákony přírodní, mohly ještě být předkládány k věření nevědomému lidu. Není ovšem v této methodě ani trochu vědecké či jiné poctivosti. Nemohou si však pomoci, snad jinak by nevěra jejich shroutila se nadobro.

Podobné události by zabraly velkou knihu, kdyby se měly zevrubněji vylíčit.

Také spousty uzdravení *vnitřních chorob* mne tu příliš nezajímají jako chirurga. Třebaže je zde i hojnost případů vyléčení *tuberkulosy obratlů, kloubů a kostí*, nechci se ani těmito zdržovati.

Za starších dob a to dokonce před kopií ieskvně lurdské v Oostackru v Belgii u Gentu přihodilo se podobné zázračné vyléčení zlomeného bérce dělníka Petra de Ruddera, po osm let nevyléčeného (od 16. února 1864). Lékař Dr. Affennaer

vyňal mu dokonce as 8 cm dlouhou odumřelou (sekvestr) kost z levé kosti bérce, vyčnívající ze stále otevřené rány. A dne 7. dubna 1875 bylo mu rázem vše tam zhojeno, jak ostatně po jeho smrti roku 1898 na kostech bylo dobře vidno.

Rozpadlá tvář vyléčena.

Jiný případ vzbudil značný rozruch, když dne 5. září 1903. náhle v Lurdech vyléčena byla paní Rouchel z tuberkulosně *rozpadlé tváře* (lupusu), jež již hrozila se zvrhnouti v rakovinu. Opět rázem zhojena kůže i zarostly otvory jak v pravé tváři, tak i na tvrdém patře. Zmizel hnisavý zá-
nět kolkol i zduření horního pysku i obtíže poly-
kací, vůbec vše, co po tolik let u ní bezvysledně bylo léčeno. Zhojení to potrvalo až do její smrti v lednu roku 1913.

Lidský přízrak 23 kg vážící uzdraven.

Dva či tři další případy nejtěžšího tuberkulo-
sního onemocnění pobřišnice, jejích mizních žláz a
snad i střev rovněž mne nesmírně zajímaly, pročez
je v krátkosti načrtnu.

Byl to nadmíru pokročilý případ tohoto, již ne-
zhojitelného onemocnění, jímž postižena byla Ar-
noštka Guilleateau, již se smrtí zápasící lidský pří-

zrak 1 m 63 cm vysoký a při tom jen pouhých 23 kg vážící! V očích každého lékaře byla již *na-prosto ztracena*. Ku podivu v usebrání před jeskyní lurdskou před zázračnou sochou Neposkvřněného Početí jedním rázem nabyla opět ztraceného zdraví a tím i dalšího života.

Živý kostlivec o váze 17 kg.

Podobným »živoucím kostlivcem« pojmenována byla tu r. 1909. téměř z mrtvých k novému životu vzkříšená Jindřiška Hauton z Lisieux. A to rok na to dne 9. září 1909. Opět byla u ní těžká tuberkulosa břišních orgánů, jež váhu pacientky byla *přivedla na 17 a půl kg!* Byla pak opět *náhle uzdravena* po požehnání Nejsvětější Svátostí Oltářní na náměstí před basilikou. Nejinaký, lékařsky přesně doložený byl případ slečny K. Pacquignon opět dne 21. srpna 1913. *tamtéž vyléčený.*

U všech těchto případů, jež zejména Bruno Grabiniski ve své knize: »Die Wunder« co nejpodrobněji uvádí, nejvážnější stránkou bylo jich *zcela přesné lékařské dosvědčení*, takže nikomu nelze pochybovat o tom, že nemoc tu byla, že byla vyléčena a to způsobem obvyklé naše zkušenosti přesahujícím.

Posléze pokládám za vhodné zmíniti se tu ještě o případu, jenž na mne vlastně působil dojmem

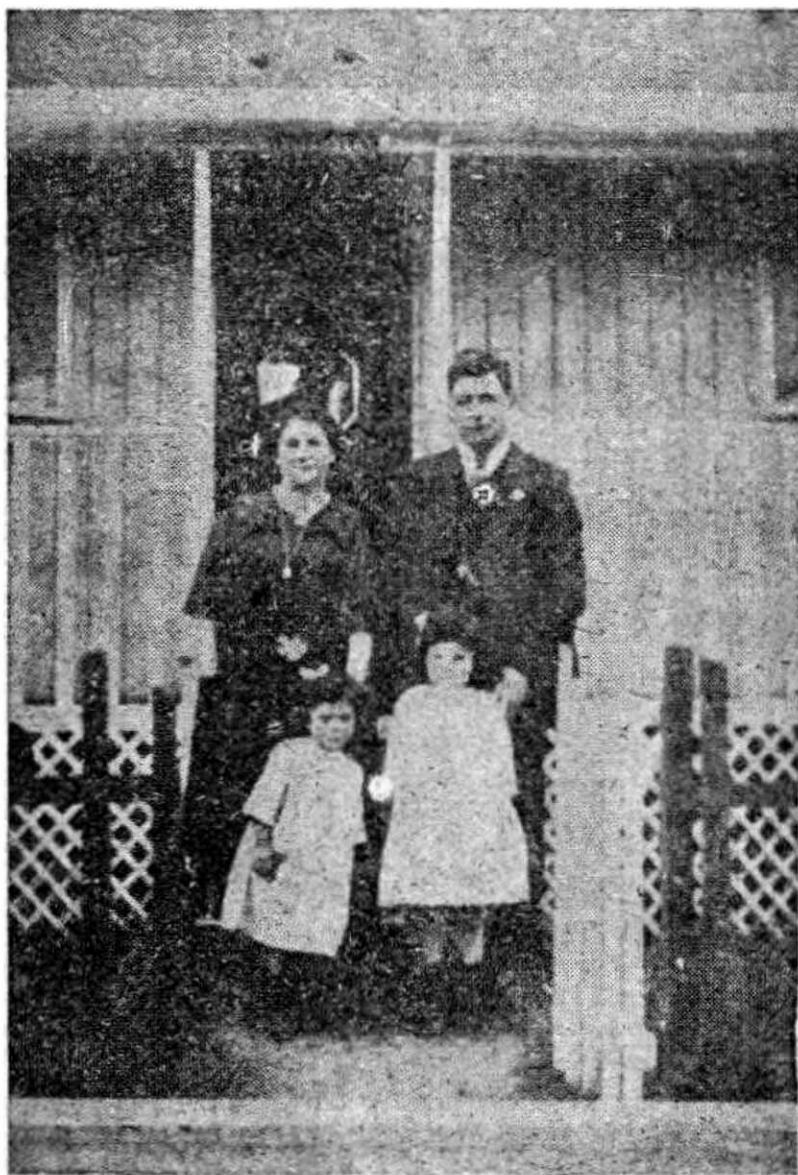
nejsilnějším, protože úzce, řekl bych, je spjat s mou mnohaletou činností zejména válečnou. A pak je to případ z doby nejnovější, naší veřejnosti ještě nedosti známý.

Uzdravení invalidy Johna Traynora.

Tedy již v poválečné době udál se případ, který mne přímo ohromil. Nelze vůbec lépe, přesněji a to lékařsky, znalecky a dokonce úředně doložit případ, jakým bylo přirozeným způsobem naprosto nevysvětlitelné vyléčení válečného britského invalidy Johna Traynora v Lurdech roku 1923. Jeho chorobopis i jeho uzdravení jsou zevrubně vypsány i svědecky i lékařsky potvrzeny v knize přednosty tamějšího Bureau de Constatation Dra A. Valleta: *Guérisons de Lourdes en 1926*. Osobním rozhovorem s tímto nyní svým spolupracovníkem na francouzském vydání mé knihy o Konnersreuthu dostal jsem nové informace jakož i svolení citovati tento zvlášt přesvědčivý případ i u nás. Litoval jsem nesmírně za loňského svého pobytu v místě tomto v polovině července, že jsem se pouze o 4 dny opozdil, kdy na vlastní oči byl bych býval spatřil v Lurdech zdravého a statného muže, který před pěti lety všemi lékaři bez rozdílu byl odsouzen beznadějně zemřít.

Jeho uzdravení je pak takého rázu, že jakékoliv nejen psychické, ale i metapsychické vysvětlování

tu zůstává naprosto bezpředmětným a marným. Jest tak přesně dosvědčeno, že před jeho faktem, třebaš nepochopitelným, musíme složit všechen

John Traynor s rodinou.

odpor jakýchkoliv námitek stejně jako u jiných lékařsky zaznamenaných zjevů, jež věda studuje, anebo . . . odmítnouti vůbec všechna fakta, všechnu zkušenost, všechnu autoritu vědeckou vůbec. Nej-

cennějším na případě je, že jest čistě chirurgickým. Jest na poli válečném získaným, pročez proto přesvědčivým pro mne, bývalého vedoucího chirurga různých institucí a nemocnic po celou dobu světové války. Jeho tíha dokladů i svědectví doléhá na každého znalce silou zdrcující a naprosto podmaňující . . .

*Naprosto ztracený lidský vrak oživnul, tu zažil
své zmrtvýchvstání!*

Bývalý topič královského britského námořnictva, John Traynor z Liverpoolu, při zájezdu tohoto loďstva na pomoc Antverpám dne 8. října r. 1914. před Wyldrickem byl zasažen na temeni hlavy šrapnelem. Operován byl (trepance) v Anglii s takým zdarem, že již příštího roku mohl seúčastnit nešťastné výpravy k Dardanelám. Pořaněn napřed lehce v únoru, po té při vyloďování vojska anglického u Sed-il-Baru v dubnu 1915., při útoku bodákem, zachycen byl strojní puškou tureckou, jež *dvakráte mu prostřelila hrudník. Třetí kulka uvízla mu pod pravou kostí klíční, kde mu rozrušila všechno nerstvo pravé horní končetiny.* Byla mu sice, později až, v lodním lazaretu vytažena, *leč nerstvo pravého ramene ruky zůstalo trvale ochrnuto. A zůstalo takým i po čtyřnásobné operaci (sešívání nervů).* Dostavila se posléze atrofie

veškerého svalstva této zcela nehybné končetiny, takže lékaři mu chtěli ji dvakrát odejmout.

Od té doby (1915) až do zázračného uzdravení roku 1923. procházel stále a stále nemocničním ošetřováním nejen v Alexandrii v lodních nemocnicích, ale i po celé téměř Anglii. Byl zcela bezvýsledně léčen měsíce a měsíce všemi nejmodernějšími způsoby léčby. A to i tenkrát, když se k tomuto stavu jeho dostavila *padoucnice* traumatická, t. j. z poranění vzniklá, k vůli níž pobyl 10 měsíců — opět bezvýsledně — v odborném ústavě pro epileptiky v Bromborough. Nemá pro nás smyslu vypočítávat zde řadu oněch anglických nemocnic ani jejich ošetřujících kapacit lékařských (vše uvedeno v onom citovaném spise). Jediný výsledek toho všeho byl, že *dostal napřed 80procentní, pak 100procentní invalidní rentu.*

Posléze přikročeno k poslednímu pokusu v dubnu 1920., zbavit jej stále rostoucího počtu padoucnicových záchvatů: k opětovnému otevření lebky na místě prvního zranění šrapnelem (nahore na pravé kosti temenní). Operoval jej ve spec. ústavě ve Springfieldu Dr. Monsarrat, leč s takým nešťastným výsledkem, že se mu nejen padoucnice nesmírně zhoršila, nýbrž mu ještě ochrnuly obě nohy, mimovolně odcházela moč i stolice! Otvor lebeční po operaci zůstal otevřený. Jím vyhrézl mozek v tvrdé pleně blán. Dostavovaly se až třikrát denně těžké záchvaty křečí, závratí neustálé, ztráta paměti . . .

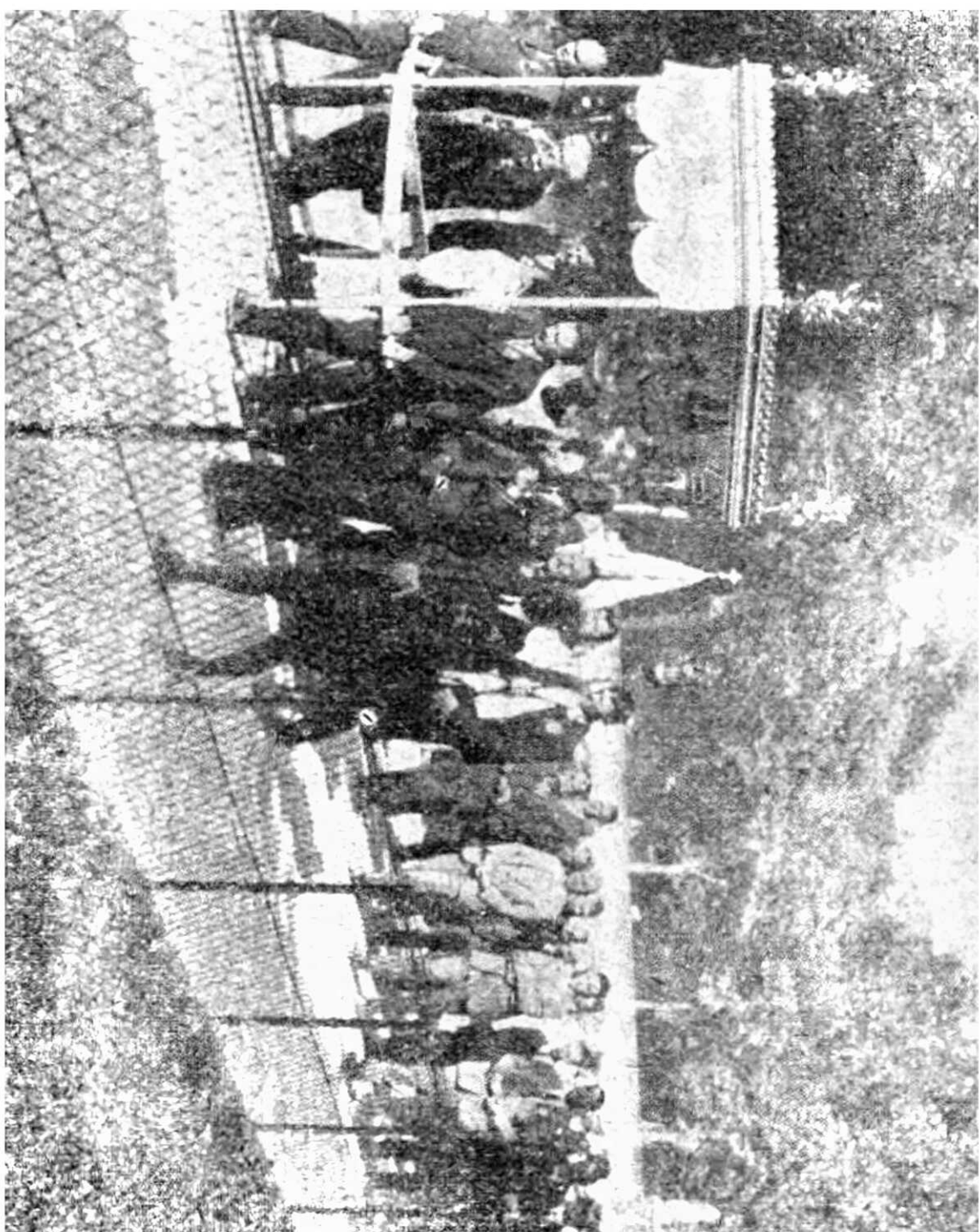
Jedním slovem: *živoucí lidská mrtvola*, již ministerským výnosem přidělena nejen plná pense, nýbrž placen i opatrovník. Záchvaty padoucnice v úplném bezvědomí trvaly již až 12 hodin bez ustání... Pročež byl určen k tomu, aby koncem července 1923. byl poslán *do nemocnice nezhojitelných v Mossley-Hill, kde definitivně za touto lidskou troskou měly zapadnouti vrata světa tohoto...*

Zbývala jen Bílá Paní Pyrenejská.

Leč věřící a člověk silné víry nevzdal se, dokud neučinil pokus poslední. S procesím Liverpoolským dal se ještě odvésti do Lurd, tam k oné Bílé Madonně Pyrenejské, jejímž byl obzvláštním ctitelem. Došli tam 22. července 1923.

Ač nespočetnými vojenskými a úředními komisiemi byl dříve vyšetřen, prohlédnut i zde zevrubně. Několika lékaři zjištěna jeho *padoucnice. Také i úplné ochrnutí celého pravého paže až i ruky s vymizením svalstva příslušného, nýbrž i lopatkového i prsního v pravo. Dále nalezen otvor lebeční v průměru 5 cm, jímž vidět bylo tepající mozek. Posléze shledáno ochrnutí nohou i močového měchýře i konečníku.*

Dne 25. července účastnil se, vynesena na nosítkách, onoho nezapomenutelně dojemného žehnání chorých ubožáků Nejsvětější Svátostí Oltářní,

nesené v obvyklém průvodě prosebném před basilikou lurdskou. *Požehnáán jsa svátostným Spasitelem, v tomtéž okamžiku pocítil jakoby znovu zrození celého těla svého.*

*Postavil se na nohy
a mohl choditi.*

Leč na tomtéž místě uzdravil se zejména z ochrnutí pravé ruky, což bylo ihned lékaři zjištěno. Dne 27. července toto *nadpřirozené uzdravení spolu s úplným vymizením padoucnice i zhojením otvoru po operaci v lebce bylo protokolárně zaneseno do akt lurdského Bureau de Constatation. A ono živoucí pathologické museum bylo tu odbornými svědky prohlášeno za plně uzdraveného člověka . . .*

Každoročně vrací se pak tento, dle přírodních zákonů naprosto ztracený člověk v plném zdraví a síle do Lurd,

aby se poděkoval

Neposkvrněnému Početí za svůj znovunabytý život a druhým nebožákům prokazoval služby nosiče nemocných.

V roce 1926. co nejzevrubněji byl opět vyšetřován celým kolegiem lékařským za předsednictví Dra Valleta. Shledán opět naprosto zdravým člověk, jenž v Liverpoolu, ve svém rodišti, živí se

tím, že na těžkém pětitonovém autu rozváží sám uhlí, jímž obchoduje...

»Jedná se tu,« praví Dr. Vallet, »o pravé zmrtvýchvstání člověka milosrdnou pomocí Naší Paní Lurdské. My lékaři nemůžeme než prohlásiti, že způsob tohoto uzdravení je absolutně mimo a nad veškerý síly přírodní...«

Podpisuji bez jakýchkoliv výhrad. Měl jsem příležitost za světové války vykonat spousty operací lebečních i sešívání nervstva. Dovedu plně posouditi těžkost a naprostou beznadějnost případu člověka, jenž po 8 let nevyšel z bezvýsledného ošetřování lékařského. Mohu jen prostě říci, že mne v tolika nemocnicích zapracovaného chirurga případ ten prostě ohromil.

*

Pročež na kolenou skláním se před oním ne-smírně milosrdným, nezměrné lásky plným, bělostným Zjevením Naší Paní Pyrenejské, před mocí, vznešeností a nadpřirozenou silou Toho, jenž jediný říci mohl o sobě:

»Jáť jsem Vzkříšení a Život!«

O B S A H .

	Strana
Zápas o Lurdy	3
Tři čtvrti milionu poutníků ročně	4
Moje návštěvy v Lurdech	5
Tisíce nezhojitelně nemocných přivázejí do Lurd	6
Paní Lurdská, milosrdná	8
Bureau de Constatation	8
Tisíce lékařů do Lurd .	10
Tisíce nevysvětlitelně uzdravených	11
Gabriel Gargam	15
Události lurdské se umlčují	20
Rozpadlá tvář vyhojena	21
Živý kostlivec o váze 17 kilogramů	22
Uzdravení invalidy Johna Traynora	23
Ztracený lidský vrak oživnul	25
Zbývala jen Paní Pyrenejská	27

Illustrace na str.: 2, 7, 13, 24, 28.

Naším čtenářům!

Náboženská vlna oblévá, zahřívá, obživuje už i naši vychladlou zem, a přicházíme tedy s apologetickou knihovnou právě v čas.

Svazek 1. (»Existují zázraky?«) vylíčil podivuhodné uzdravení Jana Glabazně v Mokrých Lazcích (ve Slezsku), když tento lékaři v Opavě, Mor. Ostravě i v Praze byl zcela opuštěn... Zbývala mu poslední naděje... pobožnost k sv. Teresičce, po níž najednou 23. září 1927 byl trvale zdrav... Knížečka jde z ruky do ruky. Ve 3 týdnech rozebráno jí 10.000 ex., přeložena do slovenštiny a němčiny. Na mnohých místech objednávají až 500 ex.

Tento veliký úspěch povzbudil nás, abychom vydali sv. 2., tuto knihu.

Provázej ji požehnání Bílé Paní Pyrenejské...

Pohlednice sv. Teresičky (30 za 10 Kč) zasílá »Kazatelna« v Pelhřimově. — Obrazy (originály), sochy sv. Teresičky u Chrámového družstva v Pelhřimově. Tamtéž všechny chrámové potřeby.

Zda existují dnes zázraky,

dočtete se ještě ve větším, vědeckém spise

MUDr. R. W. HYNKA:

ŽIVÝ OBRÁZ UKŘIŽOVANÉHO

**V. vydání. Stran 142. Cena Kč 12.50. Vyšlo
v Českoslov. akc. tiskárně, Praha, Spálená 15.**

O b s a h s p i s u:

**Předmluva. - Svědkové utrpení Kristova. - Po-
slední vyznamenání. - Prosté duše. - Výheň
utrpení. - Odměna lásky. - Ohromná názíra-
ní. - Moje návštěvy. - Očití svědkové jiní. -
Přízrak hysterie. - Pět ran Kristových. - Za-
nechte marných nadějí. - Pravost stigmat. -
Úžasné zjevy. - Co s aramejštinou? - Záhada
nad záhadu. - Sbodnost stigmatizovaných. -
Lékař a zázrak. - Zázraky existují. - Stano-
visko církve. - Kam s Terezkou? - To pravé. -
Tajemství poodkryto. - Skrytá vzpruha. - Zá-
klady na skále. - Záruky. - Láska zázrakem.
Rána hromová. - Věčně Živý. - Maran atba. -
*Literatura.***

**Nevyhýbejte se otázce tak důležité, zda se
dějí i dnes zázraky, chtějte mít o ní jasno!
A proto objednejte si tuto knihu a dejte do
ruky i jiným, hlavně inteligentům!**